

γόρευε διὰ τοῦ ὀνόματός του. Ἡ ἀσυνήθης χρῆσις τῆς λέξεως κύριε ἐδήλου ὅτι διὰ τῆς ὁμολογίας, ἡ ὁποία ἐξέφυγε τῆς νεάνιδος, νέα ἐδημιουργήθη θέσις.

— Ὁ ταγματάρχης Βορισώφ σὰς περιμένει, ἀπεκρίθη ὁ ἐραστής ἐνθαρρύνων ἐαυτὸν κατὰ τῆς συγκινήσεως ἡ ὁποία τὸν κατέλαβε.

— Καλὰ! ἄς περιμένῃ. Δὲν ἔμπορῶ νὰ ἔλθω τώρα.

— Ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν παρατήρησιν τοῦ ἑκαμα καὶ ἐγώ, ἀλλὰ τόσῳ πολὺ ἐπέμεινε ὅπως σὰς ἰδῇ ἀμέσως, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ σὰς εἰδοποιήσω.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ὑπέμνησεν εἰς τὸν τραπεζίτην ὅτι ὁ κύριος Καρνοέλ οὐδέποτε ὑπέμεινε νὰ τῷ ὁμιλήσωσιν αὐθαδῶς.

— Μὲ συγχωρεῖς, φίλε μου, εἶπεν εὐμενῶς. Δὲν πταίεις σύ· αὐτὸς ὁ Ρῶσσος οὐτε εἰς τὸ φαγὶ δὲν μὲ ἀφήνει ἥσυχον.

Ἐτελείωσα ὅμως, προσέθηκεν, ἀπορρίπτων τὸ μάκτρον ἐπὶ τῆς τραπέζης. Εἰπέ, σὲ παρακαλῶ, εἰς τὸν ταγματάρχην ὅτι σὲ μὴ στιγμὴ ἔφθασα.

Ὁ νέος ὑπεκλίθη καὶ ἐξήλθε.

Ὁ κύριος Δορζέρ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἐφίλησε τὴν κόρην του καὶ τῇ εἶπε:

— Πήγαμε εἰς τὸ δωμάτιόν σου, μικροῦλα μου, ἔχεις ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Σκέψου λιγάκι καὶ θὰ ἡσυχάσῃς. Θὰ ᾖ δὴς ὅτι ὁ πατεράκης σου θέλει τὸ καλὸ σου.

Ἡ Ἀλίκη ἀπήλθε χωρὶς λέξιν νὰ εἰπῇ.

— Μι, ἐψιθύρῃσεν ὁ τραπεζίτης, καλὰ ἔκανα καὶ ἔφερα τὸ ζήτημα αὐτὸ εἰς τὸ μέσον. Μὲ τὰ δυὸ αὐτὰ τυχαῖα λόγια, ἔπιασα ἓνα μυστικόν, τὸ ὁποῖον πιθανὸν ποτὲ δὲν θὰ ἐμάνθανα ἢ πολὺ ἀργά ἔσως. Ἡ Ἀλίκη εἶνε τρελὴ γιὰ αὐτὸν τὸν λιμνοκόττορα, ἀλλὰ εἶνε καιρὸς ἀκόμη νὰ τὴν φέρω στὰ καλά της, καὶ διὰ νὰ τελειώσωμεν γρήγορα μὲ τὰ καπρίτιά της πρέπει νὰ μεταχειρισθῶμεν τὰ κατάλληλα μέσα.

Μετὰ τὴν ἀμετάκλητον ταύτην σκέψιν, ὁ κύριος Δορζέρ μετέβη εἰς τὸ γραφεῖόν του, μετὰ πολυτελείας αὐστηρᾶς ἐπιπλωμένον καὶ χωριζόμενον δι' ἀπλῆς μόνον θύρας ἀπὸ τοῦ μικροῦ δωματίου ἐν ᾧ εἰργάζετο ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

Ὁ τραπεζίτης εἶνε ἐντελὼς βέβαιος περὶ τῆς ἐχεμυθίας τοῦ γραμματέως του. Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Ροβέρτος δὲν ἤθελε καταδεχθῇ νὰ ἐκμεταλλευθῇ ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ πληροφορίαν τινὰ, τὴν ὁποίαν ἤθελεν ἀκούσει κατὰ τὰς τραπεζιτικὰς συνδιαλέξεις τοῦ προϊσταμένου του, ἀλλ' ἔτι ὀλιγώτερον ὅτι εἶνε ἱκανὸς ποτὲ νὰ ὠτακουστῇ.

Ὁ νέος εἶχεν ἤδη καταλάβει τὴν πρό τοῦ γραφείου του θέσιν ὅτε ὁ κύριος Δορζέρ εἰσῆλθεν εὐρὼν τὸν ταγματάρχην Βορισώφ βαδίζοντα ἐν τῷ πρώτῳ δωματίῳ.

Ὁ ξένος οὗτος ἦτο πολὺ εὐμορφος ἀνθρωπος, εἶχεν ἀξιοπρεπὲς παράστημα καὶ μεγάλους ὤμους.

Ἐμάντευσεν εἰς αὐτῷ μέγαν κύριον καὶ ἀνδρεῖον στρατιώτην. Ἐφερε πυκνοὺς μύστακας, παραγναθίδας κατὰ τὸν στρα-

τιωτικὸν συρμόν, καὶ εἰς τὸ μέτωπον μεγάλην οὐλήν· εἶχε δὲ καὶ φυσιογνωμίαν λίαν ὑπέρφονα· οὐδὲν τῷ ἔλειπε.

Ἡ μεταξώδης κόμη του ἐφάνετο λευκανθεῖσα πρὸς τ' ἄκρα, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἦτο νέον ἔτι. Ὅποιαν δὴποτε καὶ ἂν εἶχε πραγματικὴν ἡλικίαν δὲν ἐφάνετο πλέον τῶν τριάκοντα πέντε ἐτῶν.

— Καλημέρα, ἀγαπητὲ κύριε, εἶπεν ἐρχόμενος καὶ τείνων τὰς δύο χεῖρας πρὸς τὸν τραπεζίτην. Ἐπιτρέψατέ μοι, παρακαλῶ, πρῶτον νὰ πληροφορηθῶ περὶ τῆς υἱείας τῆς ἀξιολατρεύτου κόρης σας καὶ συγχωρήσατέ με ὅτι διέκοψα τὸ πρόγευμά σας. Φοβοῦμαι μήπως ἡ ἀδιακρίσία μου ἐπροξένησε κακὴν ἐντύπωσιν εἰς τὴν δεσποινίδα Δορζέρ καὶ τότε σὰς βεβαιῶ ὅτι οὐδέποτε θέλω παρηγορηθῇ.

Ἐλάλει κατὰ τὸν φιλόφρονά τοῦτον τρόπον ὃν συνειθίζουσι πολὺ οἱ Ρῶσσοι, δίδων εἰς τὴν φωνὴν του χρωματισμοὺς καὶ τόνους μουσικούς.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ἀπεκρίνατο λίαν ψυχρῶς ὁ πκτήρ. Ἡ κόρη μου ὑποφέρει ὀλίγον, ἀλλὰ θὰ εὐχαριστηθῇ πάρα πολὺ μανθάνουσα ὅτι πάντοτε ἔχετε τὴν καλοσύνην νὰ τὴν ἐνθυμῆσθε. Δύναμαι νὰ μάθω τὸ αἶτιον, τὸ ὁποῖον μοὶ παρέχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ σὰς ἰδῶ;

— Φαντασθῆτε, αἷτιον ὅλως διόλου ἀπρόοπτον. Ἐλαβὰ σήμερον τηλεγραφικὰς ὁδηγίας, διὰ τῶν ὁποίων μοὶ ἀνατίθεται μία ἀποστολὴ ἀναγκάζουσα μὲ ν' ἀπέλθω αὐριον. Ἐχω μικρόν τι ποσὸν παρ' ἡμῖν καί..

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ τὸ ἀποσύρετε. Οὐδὲν εὐκολώτερον, κύριε, ἂν καὶ δὲν ὑπάρχει συνήθεια νὰ ζητῶνται ἀνεὺ προηγουμένης εἰδοποιήσεως τοιαῦτα ποσά. Ὅπως δὴποτε θὰ διατάξω νὰ γείνη ὁ λογαριασμὸς σας αὐτὴν τὴν στιγμὴν καὶ θὰ δυνηθῇτε νὰ πάρετε τὸ ποσὸν ἅμα ὡς ἐξέλθετε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, φίλτατε κύριε, δὲν πρόκειται περὶ τούτου, καὶ λυπούμαι ὅτι κακῶς μ' ἐνόησατε. Τὰ κεφάλαια μου δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τοποθετηθῶσιν ἄλλοῦ καλλίτερον καὶ δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον τ' ἀφῆναι.

— Τότε, δὲν βλέπω τι...

— Θὰ σὰς ζητήσω; Ἰδοῦ. Ἐχω καταθέσει εἰς τὸ χρηματοκιβώτιόν σας ἓνα κιβωτίδιον τὸ ὁποῖον περιέχει οἰκογενειακὰ ἔγγραφα καὶ ἀξίας τῷ ἐπιφέροντι. Ἦθελα πρὶν ἀναχωρήσω νὰ πάρω τὰ ἔγγραφα καὶ νὰ σὰς ἀφῶσ τὰς ἀξίας.

— Πολὺ καλὰ. Θὰ σὰς φέρουν τὸ κιβώτιον. Δύνασθε νὰ βεβαιώθητε περὶ τῶν σφραγίδων ὅτι εἶνε ἀπείρακτοι· τὸ ἀνοίγετε καὶ διαθέτετε τὸ περιεχόμενον ὅπως σὰς ἀρέσει.

— Ὅχι, ὄχι τώρα. Δὲν μοῦ μένει καιρὸς σήμερον. Θὰ περάσω αὐριον τὸ πρῶτον καθ' ἣν ὥραν ἀνοίγουν τὰ γραφεῖα.

— Ἐστῶ! Θὰ εἰδοποιήσω τὸν ταμίαν μου.

— Πιθανὸν νὰ λάβω ἀνάγκην καὶ χιλιάδων τινῶν φράγκων.

— Κύριε, ἔχετε παρ' ἐμοὶ πλέον τοῦ

ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἑκατομμυρίου πίστωσιν καὶ ὡς σὰς εἶπα καὶ προηγουμένως, ὁλόκληρον τὸ ποσὸν εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σας ὅποταν θέλετε. Συνήθως δὲν κρατοῦμεν ἐδῶ παρὰ τὰ ἀναγκαῖα διὰ τοὺς τρέχοντας λογαριασμοὺς, ἀλλὰ σήμερον ἀκριβῶς ἐπῆρα ἀπὸ τὴν τράπεζαν τρία ἑκατομμύρια διὰ τὴν πληρωμὴν μερίσματος τὸ ὁποῖον θὰ λήξῃ· τρία ἑκατομμύρια ἔχω ἐνταῦθα.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ κύριος Δορζέρ ἀνήγγειλε τὸν ἐπιβλητικὸν τοῦτον ἀριθμόν, εἰσῆλθεν ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ, κρατῶν ἐν χερσὶ δέσμην τηλεγραφημάτων τὰ ὁποῖα ἀπέθηκεν ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ τραπεζίτου, ὅπως ἔπραττε πάντοτε κατὰ τὴν μίαν ἀκριβῶς.

Ἦτο ὅμως τόσον ὠχρὸς, ὥστε ὁ ταγματάρχης ἠρώτησε χαμηλοφώνως:

— Τί ἔχει λοιπὸν αὐτὸς ὁ νέος; Φαίνεται θορυβημένος.

Ὁ κύριος Δορζέρ δὲν ἀπεκρίθη, ὁ δὲ Βορισώφ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε καθῆσει, ἐσκέφθη ὅτι δὲν ὑπῆρχε λόγος ἵνα μὲν περαιτέρω καὶ ἀπεχαιρέτισεν.

Ὁ τραπεζίτης τὸν συνώδευσε μέχρι τῆς θύρας καὶ ἐπανῆλθε πρὸς τὸν Ροβέρτον λέγων καθ' ἑαυτὸν:

— Οἱ δύο μας τώρα, κύριε ἰδιαιτέρως γραμματεῦ μου.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσώπος

ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΕΤΥ

Η ΣΗΜΑΙΑ

Ἔργον στεφθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

[Συνέχεια].

Γ'

Ἐν ἐσπέρας ἐκάθηντο εἰς τὴν τράπεζαν αὐτῶν ὁ Φουζερέλ ἐκάπνιζεν ἀκούων τὸν κρότον τῶν σφαιρῶν ἐπὶ τοῦ σφαιριστηρίου, ὁ δὲ Μαλαπέρ, ὅστις ἀνεγίνωσκεν ἐφημερίδα τινὰ παρισινήν, ἀνεπῆδησεν αἰφνης ἐκ τῆς θέσεώς του, ἔσυρε πεπνιγμένην κραυγὴν καὶ ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης τραπέζης ἡ ἐφημερίς, ἣν εἰς τὰς χεῖρας ἐκράτει.

Εἰς τὴν χειρονομίαν ἐκείνην, ὁ Φουζερέλ ἐκπληκτος καὶ ἀνήσυχος παρετήρησε τὸν φίλον του. Ὁ Μαλαπέρ ἦτο πελιδνός. τὸ κάτω χεῖλός του νευρικῶς ἐκινεῖτο ὑπὸ τὸν μύστακα. Ἐφάνετο ὡς πνιγόμενος.

— Ἐ! εἶπεν ὁ Φουζερέλ, τί τρέχει, τί ἔχεις λοιπὸν;

— Τί ἔχω; εἶπεν ὁ Μαλαπέρ.

Ἦθέλεις νὰ λαλήσῃ, ἀλλ' ἡ φωνὴ του ἔμεινε εἰς τὸν λάρυγγα· ἔλαβεν ὀργίλως τὴν ἐφημερίδα, καὶ δεικνύων διὰ τρέμοντος δακτύλου γραμμάς τινὰς εἰς τὸν Φουζερέλ, μόνον τὴν λέξιν ταύτην προέφερε:

— Ἀνάγνωσε!

Ὁ Φουζερέλ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ὑποθέτων ὅτι θὰ ἦτο τὸ ὄνομα ἀρχαίου συντρόφου ὅστις ἀπέθνησκε — καὶ ἡ μόνη φροντίς τοῦ στρατιώτου ἦτο νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα ἐκείνου — ὅποταν βλέπων τὸ τε-

μάχιον τῶν διαφορῶν, ὅπερ τῷ ἐδείκνυνεν ὁ Μαλαπέρ, ἡσθάνθη ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος ῥίγος παραδόξον καὶ πλήρες ὀργῆς. Κυμα αἵματος ἐχύθη ἀποτόμως ἐπὶ τὰ ὦτα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ. Καὶ ἂν ἐκτύπων αὐτὸν ἐπὶ τοῦ τραχήλου δι' ἀκτηρίδος δὲν θὰ εἶχε μείνει τόσον ἐνεῶς.

— Εἶνε δυνατόν! εἶπεν ὡς μανιακός. Πῶς λοιπόν! τὴν ἐπῆραν;

— Ἀνάγνωσε! ἐπανάλαβε σκαιῶς ὁ Μαλαπέρ.

Ὁ Φουζερέλ ἀνέγνωσεν ἐκ νέου ἐν ῥυθμῷ τὰς λέξεις μίαν πρὸς μίαν. Ἦτο ἀπόσπασμα τῆς ἐφημερίδος τοῦ Βερολίνου, διαλαμβάνον τὰ ἐξῆς: «Ἐν Ποτσδάμη, εἰς Carnisons-Kirche, ἐπανόρθωσαν τὸν τάφον τοῦ μεγάλου Φρειδερίκου· ὑπεράνω τοῦ μουσωλείου ἔθεσαν κυκλοειδῶς τὰς εἰς Βατερλὼ κηθεύσας γαλλικὰς σημαίας, εἰς τὰς ὁποίας εὐρίσκονται ὁ ἀετὸς τῶν δραγόνων τῆς αὐτοκρατείας, ἡ τῶν εὐζώνων, καὶ ὁ ἀετὸς τοῦ πρώτου συντάγματος τῶν γρεναδιέρων τῆς φρουρᾶς.»

— Τὴν σημαίαν! εἶπεν ὁ Φουζερέλ διακοπτόμενος, ἔχουν τὴν σημαίαν!

— Ἐξακολουθεῖ, ἀπεκρίνατο ὁ Μαλαπέρ, παρατηρῶν ἀτενῶς τὸν φίλον του.

— «Ἡ τελευταία αὕτη σημαία (ἡ ἰδική μας, εἶπε μετ' ὀργῆς ὁ Φουζερέλ) εὐρέθη ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τὴν 18 Ἰουνίου 1815· οἱ ὑπερασπισταὶ αὐτῆς τὴν εἶχον σχίσει καὶ, κατὰ γράμμα, θάψει, καὶ μόνον τὴν ἐπαύριον ἐπανεύρον τὰ τεμάχια, σκάπτοντες ὅπως θάψωσι τοὺς νεκρούς, περὶ τὸ Ζενάπ. Ἡ πριγκίπισσα τοῦ Χοχενλόε συνέρραψεν ἰδίαις χερσὶ τὸ ἐνδοξον τοῦτο τρόπαιον, ὅπερ κοσμεῖ ἤδη τὸ μουσωλεῖον Φρειδερίκου τοῦ Β'».

— Τὴν Σημαίαν μας, ἐπανάλαβεν ὁ Φουζερέλ, οὐτινος ἡ ὀργὴ ἠῤῥανε, τὴν εὖρον! τὸν κρατοῦν! Ἀ! οὐρανέ! ἤξιζε τὸν κόπον τῆς ὑπερασπίσεως κατὰ τῶν ἀγρίων ἐκείνων! Τὴν ἔλαβον! τί λέγουν; «Κοσμεῖ τὸ μουσωλεῖον τοῦ Φρειδερίκου τῶν!» Θεέ μου! πτωχέ μου Μαλαπέρ, ἰδοὺ κακὴ ἡμέρα δι' ἡμᾶς!

— Πολὺ κακὴ, ἀπεκρίνατο ὁ Μαλαπέρ στρέφων τὸν μύστακα.

Εἶτα ἀμφότεροι βεθυθισμένοι καὶ ὄνειροπολοῦντες ἤρξαντο σκεπτόμενοι. Ὅποια καταστροφὴ! ὅποια ἐξέγερσις! Ἐν τῇ μεγάλῃ πτώσει τῆς πατρίδος, ἡ ἰδέα ἦν εἶχον ὅτι ἔσωσαν τὴν τιμὴν τοῦ σώματός των, καὶ ὅτι ἀνῆρπασαν ἐκ τοῦ ἐχθροῦ τὸ δικαίωμα νὰ διακηρύξῃ τὴν ἡττάν τοῦ πρώτου συντάγματος τῶν γρεναδιέρων, ἦτο πρὸ εἰκοσαετίας ἡ παρηγορία τῶν, ἡ κρυφία τῶν χαρᾶ, ἦν ἡ ῥοὴ τοῦ καιροῦ καθίστανεν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ βαθυτέραν, καὶ μεγαλειτέραν, ἡ νεφέλη τῶν χρόνων ἥτις εἶνε ἡ χρυσὴ ἀκτὶς τῶν ἀναμνήσεων. Ἡ σοβαρὰ ἐκείνη πρόσκλησις κατὰ τῆς εἰμαρμένης καὶ ὁ ὕστατος ἀγὼν τῶν δύο εὐγενῶν ἐκείνων ἀνδρῶν κατὰ τῆς τύχης, ὁπότεν τὰ ἐνεθυμοῦντο, ἐγένοντο ὑπερήφανοι. Ἐκ τῆς δόξης τοῦ παρελθόντος δὲν ἤθελον δι' αὐτοὺς εἰμὴ τὴν μικρὰν ἐκείνην δόξαν, ἀλλ' ἀκεραίαν! Ἦσαν πε-

πεισμένοι ὅτι τὸ καθῆκον αὐτῶν δὲν ἀπέβη ἄγονον, εὐχαριστημένοι ὅτι ἐπολέμησαν μέχρις ὕστατων, καὶ ἐκ τῆς καταστροφῆς τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ στρατοῦ, ἔσωσαν τὸ σύντριμμα ἐκεῖνο — μίαν σημαίαν. Διὰ τοῦτο αἱ μεταπεφορσμέναι γραμμαὶ τῆς ἐφημερίδος τοῦ Βερολίνου ὑπῆρξαν δι' αὐτοὺς κεραυνός, διότι κατέστρεφον εἰς ἓν δευτερόλεπτον ὁλόκληρον τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἡμέρου αὐτῶν εὐτυχίας! Ἐνόμιζον οἱ δύο αὐστηροὶ ἐκεῖνοι στρατιῶται ὅτι πρὸς αὐτοὺς ἀποτόμως εἰς τὴν ἀναφορὰν τῆς ἡμέρας, ὡς ἐνόχους δειλίας. Ἡ ἀνάμνησις τῆς αἰχμαλώτου σημαίας ἐφαίνετο αὐτοῖς ὡς σκληροτάτη προσωπικὴ ὕβρις. Ἦτο πλέον ἡ ὕβρις, ἦτο ἡ αἰματηρὰ ἐπιτίμησις τῆς τεταπεινωμένης πατρίδος, πρὸς ἐκείνους οἵτινες ὤφειλον νὰ τὴν ὑπερασπίσωσι. — «Ἔχουν τὴν σημαίαν!» Ἐκ τῆς ἰδέας ταύτης ἔμειναν ἄφωνοι καθ' ὅλον τὸ ἐσπέρας οἱ δύο λοχαγοί, καὶ μόνον ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἐκ τῆς νύκτας ταύτης ὁ ὑπνρέτης, ὅστις εἶπεν αὐτοῖς:

— Ἡ ὥρα εἶνε δέκα, κύριοι λοχαγοί! Οὐδέποτε εἶδον αὐτοὺς νὰ μείνωσιν τόσον ἀργὰ εἰς τὴν τράπεζάν των.

Ἐπέστρεψαν οἱ καθεὶς σκεπτικοὶ καὶ ἄφωνοι. Μόνον πρὶν χωρισθῶσι ἔθλιψαν τὰς χεῖρας μετ' ἀνταλλαγῆς καὶ παρατεταμένην παραφορὰν, εὐγλωττον δέ, ὥσπερ ἀπεχωρίζοντο. Εἶτα ἔπεσαν ἐπὶ τῆς κλίνης, χωρὶς ὅμως νὰ κοιμηθῶσιν. Ἀμφότεροι, κλείοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἔβλεπον τὰς κατατραπεμένας γραμμαὶς τοῦ ἄρθρου ἐκείνου, ὅπερ ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ ἡρέμου αὐτῶν βίου, ὡς σφαῖρα τηλεβόλου ἐπὶ στέγης εἰρηνικῆς.

Τὴν ἐαύριον οἱ δύο φίλοι ἐξηγέρθησαν μελαγχολικοί. Ὁ Μαλαπέρ ἐστέναζεν. Ὁ Φουζερέλ, βαδίζων πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον Ἐβρέ, ἐκτύπα διὰ τῆς ράβδου του τὸ ἔδαφος ὡς ἂν ἠπεῖλει ἐχθρὸν ἀπόντα. Ἡ ἡμέρα ἦτο ὥραία. Κατὰ τὸν εἰς Βαλμὲ περίπατον αὐτῶν οὐδὲ λέξιν ἀντήλλαξαν περὶ τῆς σημαίας. Ὁμοιάζον πρὸς τοὺς γονεῖς ἐκείνους, οἵτινες ἀποφεύγουσι νὰ ὁμιλῶσι περὶ τοῦ ἀποθανόντος τέκνου των. Τὸ ἐσπέρας, πρὸ τοῦ δείπνου, ὅταν ὁ ὑπνρέτης τοῦ καφενεῖου ἔφερεν εἰς τὸν Μαλαπέρ τὸ ποτήριον τῆς μαλάγας ὅπερ κατὰ τὸ σῆμα ἐπίνεν, ὁ λοχαγὸς εἶπεν ἀποτόμως:

— Εὐχαριστῶ, δὲν θὰ πῶ.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ὑπνρέτης παρετήρει αὐτὸν ἐκπληκτος,

— Δὲν θὰ πῶ, ὑπέλαβεν ἡμέρα.

Ὁ Φουζερέλ ἀφῆκε τὸν ὑπνρέτην ν' ἀναχωρήσῃ ἐκπληκτος, ὡς εἰ τὸ κωδωνοστάσιον τῆς ἐκκλησίας εἶχε καταπέσει ἐξαιφνης· εἶτα ἀτενίζων τὸν Μαλαπέρ κατὰ πρόσωπον:

— Σὺ ἔλεγες, εἶπεν, ὅτι δὲν δύνασαι νὰ δειπνήσῃς χωρὶς νὰ πῆς καὶ τι ὀρεκτικόν.

— Ναί, ἄλλοτε, ἀπεκρίνατο ὁ Μαλαπέρ.

— Τὸ ἄλλοτε τοῦτο ἦτο χθές.

— Μεταξὺ χθὲς καὶ σήμερον, ἐμεσολάβησε πολὺς χρόνος.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Φουζερέλ.

Εἰς τὴν τράπεζαν ὁ Μαλαπέρ ἠρνήθη πάλιν τὸν οἶνον· πάντες ἐξεπλάγησαν καὶ ἠρώτων ἀλλήλους ἂν ὁ λοχαγὸς ἦτο ἀσθενής. Ὅντως ἦτο ὠχρὸς καὶ ἀρκούντως σκυθρωπός, ὡς ὁ Φουζερέλ. Ἐπιστρέφοντες εἰς τὸ καφενεῖον ὁ Φουζερέλ ἀπερισκέπτως ἐτονθόριζε σκοπὸν τινα στρατιωτικοῦ βήματος.

— Τὸ ψάλλεις, εἶπεν ὁ Μαλαπέρ, ὡς ἂν ἦτο ἐπικηδεῖον.

— Οὕτως ἔχει, ἀπεκρίνατο ὁ λοχαγός. Κάτι τι ἐν ἐμοὶ ὅπερ ἔζη χθές, σήμερον εἶνε νεκρόν· μία ἐμπιστοσύνη, μία ἐλπίς, μία χαρὰ... γνωρίζεις τί.

Ὁ ὑπνρέτης τοῦ Καφενεῖου τῆς Πόλεως ἐξεπλάγη τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο, ὁπότεν οἱ λοχαγοί, παρατηροῦντες τὸν δίσκον ὃν ἔφερεν, ὁ μὲν Φουζερέλ εἶπεν ἀπωθὼν αὐτόν: «Δὲν θέλω τίποτε», ὁ δὲ Μαλαπέρ προσέθηκεν: «Οὐτὲ ἐγὼ πάρετα ὀπίσω».

— Νὰ ἀφήσω τὴν φιλίην; ἠρώτησεν ὁ ὑπνρέτης λαμβάνων εἰς χεῖρας τὸ πληγερὸς οἶνοπνεύματος φιαλίδιον.

— Ὅχι, τίποτε.

Ἀναμφιδόλως εἶχε καταθραυσθεῖ τι ἐκ τῆς ζωῆς τῶν λοχαγῶν. Τοῦτο διήγειρε τοὺς πελάτας τοῦ καφενεῖου εἰς πολλὰ σχόλια· διίσχυρίζοντο, ἄνευ ἀποδείξεων ὅμως, ὅτι οἱ λοχαγοὶ θὰ εἶχον ῥιψοκινδυνεύσει καὶ χάσει τὴν μικρὰν των σύνταξιν. Οἱ δυστυχεῖς! Ἐκτὸς ὅμως τούτου πρέπει νὰ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι αἱ νέαι αὐταὶ οἰκονομίαι, ἃς ἐπέφερον ἐν τῷ βίῳ των, οὐδόλως ἔβλαψαν τὴν ὑπόληψιν τῶν παλαιῶν ἀξιοματικῶν. Εἰς τὴν Βερνὼν ὁμίλῳ περὶ τούτου μόνον, κατὰ τὸ λεγόμενον, διὰ νὰ σκοτίωσιν τὸν καιρὸν. Ἐκεῖνοι ἔκτοτε ἀπὸ θαμῶνες ἐγένοντο θεαταὶ ἐν τῷ Καφενεῖῳ τῆς Πόλεως, βλέποντες τοὺς παίζοντας εἰς τὸ σφαιριστήριον καὶ τοὺς κύβους, καὶ κρίνοντες.

Ἡ γνώμη αὐτῶν ἦτο νόμος. Εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν κύβων ἐπανεύρισκον τὰς παρελθούσας συγκινήσεις καὶ τὰ φάσματα, οὕτως εἶπεν, τῶν μαχῶν τῆς ἄλλοτε. Ἐτὴ ὁλόκληρα ἔρρευσαν οὕτω. Ἡ ὀλιγάρεια τῶν λοχαγῶν ἠῤῥησε μεγάλως. Ὁ Φουζερέλ δὲν ἐκάπνιζε πλέον· σπανίως καὶ εἰς ἐπισήμους ἡμέρας ἐλάμβανεν ἐκ τῆς σανίδος καὶ ἐπλήρου πίπκν, βραδέως εἰσπνέων εἰς τὸ παρὰ θυρὸν τοῦ τοῦ ἄρωμα ὅπερ τῷ ἤρεσκεν, εἶτα ἐκρέμα πάλιν αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν τῆς, ὡς ὅπλον ἀχρηστον. Ὡς πρὸς τὸν Μαλαπέρ, ἡ ἐγκράτειά του ἦτο ἀπόλυτος. Μετὰ μεγάλης του εὐχαριστήσεως ἐγένετο καὶ ἔμεινεν πότης ὕδατος.

Ἔπεται συνέχεια.

I. C. Z.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

πωλοῦνται τὰ ἐξῆς νεώτατα γαλλικὰ βιβλία, μετὰ τὰς αὐτὰς τιμὰς τῶν γαλλικῶν βιβλιοπωλείων, ἥτοι πρὸς φράγκα χρυσὰ 3.50 ἕκαστος τόμος, εἰσὺθ. ταχυδρομικῶν 3.80:

LA VIE EN CHEMIN DE FER, par PIERRE GIFFARD.

L'HYGIENE DE L'AMOUR, par MANTEGAZZA.

LE TOUT BERLIN, par * * *